

til § 50, 2det Punktum. Særlige i Kommissionærens Forhold liggende Omstændigheder ville vistnok kunne begrunde hans Frasigelse i noget større Omfang, end tilsvarende i Kommittentens Forhold liggende særlige Omstændigheder kunne begrunde dennes Tilbagekaldelse. Iøvrigt henvises om 2det Punktum og om Bestemmelsen i 2det Stykke, som ganske svarer til § 50, 2det Stykke til det ved denne § bemærkede.

§ 52.

Naar Kommissionæren frasiger sig Hvervet, kan det ske, at Udgifter, som han efter § 29 vilde kunne fordre godtgjorte af Kommittenten, herved blive unyttige for denne. I § 52, 1ste Stykke udtales herom i Overensstemmelse med gældende Ret, se ogsaa den tyske borgerlige Lovbog § 628, at Kommissionærens Krav paa Godtgørelse forsaavidt bortfalder. Undtagelse herfra gøres dog for det Tilfælde, at Frasigelsen har gyldig Grund i Omstændigheder, som kunne tilregnes Kommittenten eller ere at henføre til denne. Naar f. Eks. Kommissionæren frasiger sig Hvervet, fordi Kommittenten, paa Grund af at hans Fabrik er brændt, ikke kan forsyne ham med Konsignationsvarer, og Kommissionæren allerede har lejet Lagerrum, som nu vil blive unyttigt for Kommittenten, maa Udgifterne hertil kunne fordres erstattede. Har Frasigelsen ikke sin Grund i Omstændigheder, som ere at henføre til Kommittenten, maa Hovedreglen om Godtgørelseskravets Fortabelse ved Frasigelse gælde, og det hvad enten Frasigelsen fremtræder som en ubeføjet Vilkaarlighed eller finder sin naturlige Begrundelse i Forhold, der ere at henføre til Kommissionæren, saasom dennes Sygdom eller Forandring af Virksomhed. Overhovedet synes det lidet naturligt at paalægge Kommittenten Pligt til at give Godtgørelse for Udgifter, som ved Hvervets Ophør ere blevne unyttige for ham, naar Ophøret begrundes ved Omstændigheder, som ere at henføre til Kommissionæren, hvad enten de ere denne tilregnelige eller ikke. Paragrafens 2det Stykke bestemmer derfor, at Retten til Godtgørelse for saadanne Ud-

gifter ligesom ifølge 1ste Stykke fortabes, naar Hvervet tilbagekaldes, og Kommittenten har gyldig Grund hertil i Omstændigheder, som ere at henføre til Kommissionæren, samt naar Hvervet bortfalder ved Kommissionærens Konkurs.

Da Handelskommissionærens Vederlag for hans Virksomhed i Almindelighed er fastsat som Provision for afsluttede Aftaler (§ 27), opstaar det Spørgsmaal, hvorvidt der, naar Hvervet ophører inden dets Udførelse ved Aftale med Tredjemand, tilkommer Kommissionæren, foruden Godtgørelse for Udgifter, et Vederlag for hans Arbejde og Ulejlighed. Undertiden vil Vederlag været hjemlet ved Koutume; navnlig vil efter Koutume en vis mindre Provision (Udleveringsprovision) i visse Forhold tilkomme Kommissionæren for det Tilfælde, at Konsignationsgods efter Kommittentens Begæring tilbagesendes til ham. Men nogen almindelig Lovregel herom lader sig formentlig ikke opstille.

Om Forholdet til Tredjemand.

§ 53.

Den i Paragrafens 1ste Stykke udtalte Regel, at Gods, som er overgivet Kommissionæren til Salg, vedbliver at være Kommittentens Ejendom, indtil Ejendomsretten overgaar til Tredjemand eller til Kommissionæren, naar denne selv indtræder som Køber, stemmer med, hvad der allerede er almindeligt anerkendt i gældende Ret. Reglens Betydning viser sig navnlig deri, at der ikke kan gøres Udlæg i Godset for Kommissionærens Gæld, og at Kommittenten i Medfør af Konkurslovens § 6 kan udtage Godset af Kommissionærens Konkursbo. At dette gælder, selv om Kommissionæren staar del credere, har man ikke fundet det nødvendigt udtrykkeligt at udtale. Naturligvis stiller det sig anderledes med Ejendomsretten, naar et af Parterne som Kommission benævnt Forhold viser sig i Virkeligheden at være et Salg i fast Regning, og Sælgeren ikke har taget gyldigt Forbehold om Ejendomsret, indtil han faar Betaling. En Sammenblanding af Kommittentens